

hvad jeg forefandt ved min Tiltrædelse. At der er mange gamle Embedsmænd i Statsbanernes Tjeneste er utvivlsomt. Generaldirektøren selv er 68 Aar, den ene kommitterede 64 Aar, Banechefen er snart 70 Aar, Trafikchefen 60 Aar, og Maskiningeniøren er 60 Aar. Der burde vistnok være en Aldersgrænse ved Statsbanerne, men det er der altsaa ikke. Men man bør undlade at ansætte gamle Folk, selv om de ellers maatte være kvalificerede, men det var Skibsføreren netop ikke efter Statsbanernes Mening i nærværende Tilfælde, hvad jeg maa tiltræde.

Men naar vi derefter vende os til den unge Tegner og undersøge hans Kvalifikationer, er Forholdet det, at han netop fyldstgør de Betingelser, som Holst i sin Tid opstillede, for at kunne overgaa fra Aspirantklassen til en mere overordnet Stilling. Han har været Søofficer og har i sin Tid bestaaet sin Officerseksamen som Nr. 1 af sit Hold. Til 1ste April har han gjort 3½ Aars praktisk Tjeneste ved Statsbanerne som Styrmand og Fører, han kender derfor Færgefarten og Færgeforhold, og det er snart at betegne som den allervigtigste Del af vore Statsbaners Drift. Han er uddannet i selve Etaten, har arbejdet hos Søfartschefen og er kendt med Forretningsgangen. Han medbringer gode anbefalinger for praktisk Tjeneste fra sin Fart saavel i belgiske som i engelske Skibe. Det maa derhos siges, at der ved hans Udnævnelse ikke er forbigaaet nogen som helst. Jeg har skriftlig Generaldirektørens Ord for, at han var den eneste, som i Virkeligheden opfyldte de teoretiske og praktiske Fordringer, der maa stilles. Saa har der været Tale om hans unge Alder. Ja, det er jo ikke nogen høj Alder; han fylder 26 Aar nogle Uger efter sin Tiltrædelse, men jeg har ganske vist ikke set nogen Hindring deri. Jeg tror ikke, at man uden for Danmark vil sige, at en Mand paa 26 Aar er saa ung, at man ikke kan ansætte ham i en Plads, hvor ung Alder netop er Betingelsen for en forsvarlig og god Udførelse af det ham paahvilende fysisk anstrengende Hverv. Naar det er blevet sagt, at man kunde have opslaaet Pladsen vakant, vil jeg gøre opmærksom paa, at det hidtil ikke har fundet Sted med disse Pladser. Søfartschefens plads blev ikke opslaaet vakant, og da den kommitterede Buchheister gik af, ansatte man den mest kvalificerede som hans Efterfølger uden at opslaa Pladsen vakant. Det samme var Tilfældet med Trafikcheferne Dorph og Møller. Hvis man havde opslaaet Pladsen

vakant, vilde man maaske nok have faaet en hel Del Ansøgninger, men hvorledes skulde det være gaaet til, at der var kommet Ansøgninger, som kunde have slaaet Aspirant Tegners? Han var specielt uddannet netop til denne Stilling, og han havde desuden den Kvalifikation, som er opstillet for at komme til at indtage højere Stillinger, nemlig sin Embedseksamen. Han vilde lige saa godt være bleven indstillet, naar Pladsen havde været opslaaet vakant. Nu sætter jeg imidlertid, at jeg ikke havde syntes om en saadan Indstilling. Jeg har jo daglig et ikke saa ringe Antal Udnævnelser at foretage eller Indstillinger at gøre til Hans Majestæt Kongen om Udnævnelser, særlig som Trafikminister, og jeg har endnu ikke fraveget nogen Indstilling fra Cheferne for de Administrationsgrene, som sortere under Indenrigsministeriet. Det vilde altsaa have været en Afgivelse, som der maatte foreligge meget vægtige Grunde for mig til at foretage. Baade med Hensyn til Telegrafvæsenet, Jærnbanevæsenet, Postvæsenet, Telefonvæsenet osv. har jeg altid fulgt Chefernes Indstillinger. Hvorledes vilde min Stilling være bleven, hvis jeg nu havde afvejet derfra? Den vilde være bleven den, at jeg havde maattet tage mig Ansvaret paa for de Ulykker og den Fortræd, der kunde følge af, at man havde taget en anden Mand end den, der var indstillet. Viste det sig, at den antagne Embedsmand enten havde Uheld eller ikke var dygtig nok, vilde man sige: Hvis Ministeren havde taget den, som Generaldirektøren havde indstillet, vilde man have undgaaet dette, Skylden er hans. Paa den anden Side har man sagt, at jeg skulde have kritiseret en saadan Indstilling, fordi det var en Fader, der havde gjort den til Fordel for sin Søn. Dertil vil jeg sige, at mig forekommer det, at man altid har et stort Ansvar for, hvem man som i nærværende Tilfælde indstiller til en Post, der, om det end ikke er en Chefstilling eller en overordentlig fremragende Post, dog er en Stilling, der til Tider, særlig i Søfartschefens Forfald kan medføre større Ansvar. Man maa altsaa være meget samvittighedsfuld, og jeg tvivler ikke om, at Generaldirektøren er det i alle sine Indstillinger. Men naar man indstiller sin Søn til en saadan Stilling, tror jeg, at de fleste ville være enige med mig i, at saa maa man være dobbelt samvittighedsfuld og fuldstændig sikker paa, at Indstillingen er i sin Orden. Det er jo dog klart, at hvis man i den Henseende forsømmer noget,